

-Bladet

LOKALNYHETER FRÅN LÖABYGDEN

NR 1 1990

NY LANTHANDLARE I LÖA

MICKE TAR ÖVER EFTER SUSANNE OCH ANNICKA

Nu är det klart. Löas Handel får ny ägare. Mikael Norwald tar över efter Susanne och Annika Aronsson. Någon gång i maj räknar den nye handelsmannen med att tillträda.

- Det här har jag drömt om länge! Jag sneglade på affärn i Löa redan det första året jag bodde här och sa att den där vill jag ha någon gång!

Löa-Bladet träffar Mikael Norwald samma dag som allting är helt klart. Beslutet är fattat, papperen om affärsövertagandet är påskrivna och DSG-butiken i Ludvika har fått besked om att den måste se sig om efter en ny föreståndare. Micke är så ivrig att han knappt vet i vilken ände han ska börja berätta.

- Usch, det har varit många sömnlösa nätter för både Eva och mig innan vi definitivt bestämde oss, men nu när det hela är klart är det himla roligt. Och lite spännande också, förstås.

Kom för att stanna

Micke kom till Löa från Stockholm (som så många andra) 1974. Det var lumparkompisen Kenth Söderlöf som först lockade hit honom, men det dröjde inte

(forts sid 3)

KALLELSE!

Löabygdens Hembygdsförening kallar alla sina medlemmar till ordinarie

ARSMÖTE

Söndagen den 25 mars kl 19.00
i Löa Bygdegård.

Program:

Pianospel. Camilla Söderlöf

Arsmötesförhandlingar

Filmpremiär!

Kortfilm av Elisabeth Lager m fl
med löabor och löamiljöer. (Se sidan 8)

Kaffeservering

Vid kaffet kommer Löas nye lant-
handlare Micke Norwald att vara
med för att berätta om sina planer
för Löa Affärn och fånga in löabornas
synpunkter på en lanthandel.

OBS! OBS! OBS! OBS! OBS! OBS!

Teatersektionens medlemmar
kallas till ordinarie

ARSMÖTE

Samma dag och samma plats. Kl 18.30

Löabygdens Hembygdsförening

Scillan har knoppar!
GLAD VÅR!

Krogknog

Edvard Matz har nu flyttat från Rällså till Ramsberg. (Rällsåhuset övertogs av Fredrik Bergström.) Så nu sitter Edvard på Kyrkberget och ägnar sig med förkärlek åt Bergslagens historia. Han har t ex lovat att till nästa års Löabygden berätta lite grand om de gamla forvägarna, de som användes för järntransporter från Bergslagen ner mot Arboga. Längs dessa vägar fanns det förstås krogar på lämpliga platser till formännens fromma. Bland andra lär det ha funnits en krog vid Blåmansbäcken och en vid Löa Bro. Finns det någon som vet något närmare om var dessa krogar låg, har hört några fakta eller anekdoter berättade om dessa krogar, så blir Edvard glad för en påringning. Tel 0581-601 45.

Marken tillhör byalaget

Den 30 januari kom Högsta Domstolens utslag rörande tvisten om markområdet söder om fastigheten Sandåsen, mellan riksvägen och Storån. Utslaget innebär att Reiard Bergströms besvär lämnas utan bifall. Därmed står Svea Hovrätts dom fast, enligt vilken det omtvistade markområdet tillhör Västra Löa Byalag.

Striden har pågått i mer än tio år. Lindesbergs kommun har velat ge fastigheterna öster om landsvägen tillgång till bättre vatten och Västra Löa Byalag har varit berett att upplåta bysamfällid mark för en vattentäkt. Mot detta protesterade Reiard Bergström, som ansåg att den aktuella marken sedan gammalt tillhör Sandåsens gård. Såväl Tingsrätt som Hovrätt och nu alltså även HD har dock konstaterat att området rätteligen tillhör bysamfälligheten.

Utslaget innebär också att Byalaget äger mark vid Missionshuset. Planer finns på att sälja detta markstycke till Löa Fastigheter AB, meddelar byfogden Carl-Eric Persson.

Varför fick Israelsson heta Blylunsen?

Den som inte vet svaret på den frågan köper lämpligen Hembygdsföreningens årsskrift Löabygden. Nu har 10:e årgången, 1990, lämnat tryckpressarna, lika läsvärd som sina nio föregångare. Men med satt text, som dels gör den snyggare, dels gör att mer intressant läsning får plats på sidorna.

Förutom historien om Blylunsen bjuder årsskriften på ett myller av människor och händelser från gamla tiders Löa. Här finns den gripande historien om Vågfrun. Ni kan läsa om hur det gick till när en vargflock sista gången drog genom byn, hur det spökade på Rällsön, hur moster Lina botade tandvärk eller hur Nils Andersson på Sörby hotades med stryk när han inhängnade sin kohage med taggtråd.

Den som har starka armar och till äventyrs vill baka rågbröd såsom man gjorde förr får här tips om hur det går till. Mycket intressant är också berättelsen om 1800-talets andliga väckelse över Löa.

Och allt detta för det synnerligen fasila priset 25 kronor! Löabygden kommer som vanligt att säljas av Hembygdsföreningens medlemsavgiftsombud, som kommer att gå runt i byn någon gång efter årsmötet den 25 mars. De som bor utanför byn kan beställa Löabygden samtidigt som medlemsavgiften betalas per postgiro.

Erik Ardesjös Minnesfond

Endast en ansökan om stipendium ur Erik Ardesjös Minnesfond hade inkommit när ansökningstiden gick ut. Den sökande tänker sig till en utbildning, som enligt fondens styrelsen helt klart berättigar till ett stipendium ur fonden. Styrelsen beslöt dock vid sitt senaste sammanträde att inte betala ut några stipendiepengar förrän den sökande kan visa upp mer konkreta utbildningsplaner.

Likväntan till låns

Hembygdsföreningen har ett ex av boken Lek och Likväntan. I den ger författaren, Elis Starborg, såsom Löa-Bladet tidigare berättat, oss i romanens form sina personliga minnen från Rällsögården 1911-14. Den som vill låna boken, som verkligen är värd att läsas, kan vända sig till Margareta Gustafsson, tel 301 20.

LÖA-BLADET

En tidning för Löa med omnejd, utgiven av Löabygdens Hembygdsförening med bidrag från Löa Sportklubb.

Redaktion: Margareta Gustafsson, Uddnäs, tel: 301 20 (ansv. utgifare)
Stina Gottliebsson, Petters, tel: 302 55

(forts fr sid 1)

länge förrän Eva - dotter till Kalle och May-Britt Pousette - fick honom att förstå att i Löa skulle han stanna och bo också.

De bodde i Kvarnstugan i Löa när Micke först sa till Eva att han tänkte ta över affären. Nu bor de på Rälln och affärsdrömmen håller på att förverkligas. Att han inte slog till redan för fem år sedan beror helt enkelt på att han den gången inte blev medveten om att affären var till salu förrän den redan var såld.

- Jag är byggnadsingenjör egentligen, berättar Micke, men när jag kom hit fanns det ju inte sådana jobb att få här. Så det blev lite varierande jobb först på Volvo och Ljusnarsbergs kommun bland annat, innan jag för tio år sedan började ägna mig åt försäljning. Nu förestår jag DSG-butiken i Ludvika och säljer förnödenheter till entreprenadmaskinfirmor och liknande. Det handlar om det mesta från dieselolja till arbetskläder. Ja, man kan nog säga att jag har sålt allt, utom just livsmedel.

Svärmor med fackkunskap

Micke ser det dock inte som någon stor brist att han saknar formell kompetens inom livsmedelsbranschen.

- Erfarenhet av försäljning som sådan och den rätta känslan för service är viktigare egenskaper hos en lanthandlare, menar Micke. Men jag är naturligtvis road av mat själv, det måste man vara. I övrigt räknar jag med att Eva och framför allt svärmor ska kunna bistå med den fackkunskap som behövs. Telefonen kommer säkert att gå varm till svärmor på Algen till en början.

Vad vill kunderna ha?

För Löaborna kommer ägarbytet av affären inte att betyda några revolutionerande förändringar. I varje fall inte omedelbart.

- Det är klart att jag har tankar och funderingar på vad jag vill göra med affären, säger Micke, oj, oj, jag har så mycket idéer att det stockar sig i huvudet på mig! Men jag tänker ta det försiktigt med förändringar i början. Jag måste känna mig för först, växa in i lanthandlarrollen och framför allt lära mig

vad kunderna faktiskt vill ha. Det är det viktigaste av alltihop. Vad förväntar sig löaborna av sin lanthandel? Det måste jag försöka ta reda på och jag hoppas verkligen att alla som har några förslag och synpunkter också berättar det för mig. Jag kan inte tillfredsställa 150 olika viljor, men jag tänker att vi tillsammans ska kunna hitta några vettiga riktlinjer. Kan löaborna manne enas om en sorts toapapper, eller måste där finnas alla varianter? Behöver jag föra åtta olika sorts hårschampo, eller kan det räcka med några få utvalda sorter? Varje variant i hyllan innebär naturligtvis en fördyring och med det utrymme som står till buds måste jag ändå begränsa mig på något sätt. Jag kommer aldrig att kunna konkurrera med Kopparhallens sortiment, men när det gäller service och personligt bemötande tänker jag inte stå någon efter!

Räcker inte till två

Det är alltså fem år sedan nu som systrarna Aronsson tog över affären efter Svea Johansson.

- Nej då, vi har inte alls tröttnat på jobbet, säger Susanne, jag skulle gärna fortsätta här om det bara gick. Problemet är att det inte går att få någon vettig utkomst av detta när vi är två. Om Micke skulle vilja ha en anställd skulle jag gärna ställa upp, men det tänker han sig nog inte och jag förstår honom.

Både Annika och Susanne räknar med att istället erbjuda hemtjänsten sina krafter nu.

Mopedbud

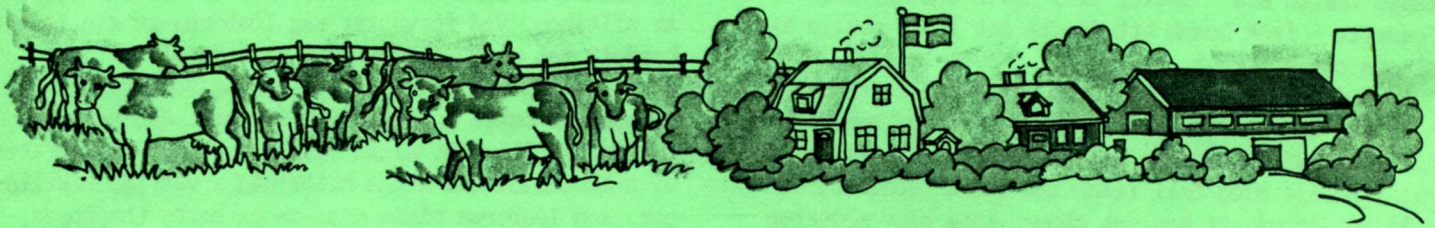
- Nej, några anställda kan jag nog inte ha, bekräftar Micke, jag tänker göra det mesta själv. Fast Eva (som jobbar som lärare i Ställberg) har ju bra arbetstider och kan kanske rycka in någon gång och ungarna får väl hjälpa till med vad de kan. Erik, 3, är för ung ännu, men Malin, 12, kan öva praktisk matematik bakom disken och David, 15, blir det givna mopedbudet.

En flakmoped ska en lanthandlare ha tycker Micke, som överhuvudtaget har sina drömmar rätt långt åt det riktigt gammaldags lanthandlarhållet. Kanske inte precis med vit skärmössa och boddrake och gummi-stövlar i taket. Men någonting åt det hållet.

Vad tycker du?

En första möjlighet för löaborna att direkt komma med förslag och synpunkter till den nya handelsmannen blir på hembygdsföreningens årsmöte, då Micke lovat att komma med och vid kaffet berätta lite mer om sina tankar kring affären.

De har bytt storstadsstressen mot Löa, lugn och lampor

Den gamla ladugården vid Akroken lever igen. Icke hörs här ljud av råmande kor och skramlande mjölkspänner, men den som eventuellt går förbi kan se flitens lampa lysa därinne till sena natten emellanåt. Och av denna flit blir det också lampor. Eller lysrörsarmaturer med ett mer korrekt ordval. Varje månad levereras numera 2-3 lastbilslass med lysrörsarmaturer från Akroken i Löa till Stockholm.

Det är Bernt och Barbro Johansson som har flyttat in i det nyare huset bredvid Ragnar Andersson i Akroken. De kom dagen före midsommar förra året, men hittills har de endast fått vartannat nummer av Löa-Bladet. Vissa delar av redaktionen har nämligen inte ens sett att det går en väg där alldeles till vänster efter bron vid sågen och att det finns människor och postlådor även där uppe där ån kröker sig.

(Skulle någon mer på detta sätt känna sig missgynnad vad gäller Löa-Bladets distribution kan det således bero på sådan fatal okunnighet om byns geografi. Hör av er!)

Stressfri verkstad

Denna gång hittade vi dock till Akroken. Trängde oss igenom ett lager kartonger och fann Bernt Johansson i den till verkstad omgjorda ladugården. Drivor av vita sladdar, lådor och konstiga plastmójänger kontrasterar dekorativt mot de gamla sinderstensväggarna och den sprakande gjutjärnskaminen. Och Bernt Johansson njuter i fulla drag av att få sitta här i lugn och ro och montera armaturer istället för att stressa runt som chaufför i Stockholms trafiksmet.

I köket i bostadshuset träffar vi Barbro med samma sladdar och plastmójänger och samma glädje över lugnet och ron och det stressfria arbetet. Det är bara en något annorlunda smak än Bernts vad gäller radiomusik under arbetet som gör att Barbro föredrar köket som arbetsplats.

Höghus i Bredäng

Båda är purstockholmare och bodde förut i ett höghus i Bredäng.

- Nio våningar högt, tre uppgångar och tre lägenhet i varje våningsplan. Folks som är födda i Löa och aldrig har bott i en storstad kan inte föreställa

sig hur det är att bo på det sättet, säger Bernt. Oftast helt anonyma för varandra, men ändå sammanpackade och med ljud som aldrig tystnar. De som måste låta tvättmaskin och torktumlare gå klockan ett på natten har det förmodligen jobbigt, men att själv få nattron störd av ljudet från dessa maskiner är inte heller roligt.

Och storstadsstressiga jobb därtill då. Den som själv har försökt ta sig igenom stan med en vanlig personbil i rusningstrafik någon gång kan förstå att yrkeschaufförerna ligger bra till för magsår. Med eländiga felparkerar som ständigt står i vägen för lastkajer och garagedefarter. Trängsel och stockningar och jäktade kunder som väntar på sina varor.

Barbro kände också av stressen som hemtjänstassistent på Östermalm. Bara resan dit varje dag i fullpackade tunnelbanetåg från södra förorten tar på krafterna.

Andningshål

- Vårt andningshål var ett sommartorp i Ervalla vid Dylta Bruk, berättar Barbro. Dit åkte vi så ofta vi kunde och vi fick allt svårare att åka hem igen på söndagen. Efter semestern var vi nästan beredda att gå i strejk för att slippa åka tillbaka till Stockholm.

Småningom växte således beslutet fram att byta storstaden mot landet och de började se sig om efter en permanent bostad.

- Vår dröm var förstas en röd stuga med vita knutar, säger Bernt, men sedan vi sett tillräckligt många sådana kåkar i ett rent eländigt tillstånd, började vi inse att en modern tegelvilla har sina fördelar den med. Med den gamla ladugården och utsikt över hyttan och andra trähus har vi ju ändå del av den rödvita charmen här.

Slumpen valde Löa

Att det blev Löa var en ren slump. Huset var utannonserat i bankens skyltfönster i Lindesberg och det något enskilda läget skrämde ingalunda Barbro och Bernt.

- På visningen här träffade vi ett annat par från Bredäng, berättar Barbro. Vi kände dem inte, men det visade sig att de bodde på samma gata som vi bara ett

(forts fr sid 1)

länge förrän Eva - dotter till Kalle och May-Britt Pousette - fick honom att förstå att i Löa skulle han stanna och bo också.

De bodde i Kvarnstugan i Löa när Micke först sa till Eva att han tänkte ta över affären. Nu bor de på Rälln och affärsdrömmen håller på att förverkligas. Att han inte slog till redan för fem år sedan beror helt enkelt på att han den gången inte blev medveten om att affären var till salu förrän den redan var såld.

- Jag är byggnadsingenjör egentligen, berättar Micke, men när jag kom hit fanns det ju inte sådana jobb att få här. Så det blev lite varierande jobb först på Volvo och Ljusnarsbergs kommun bland annat, innan jag för tio år sedan började ägna mig åt försäljning. Nu förestår jag DSG-butiken i Ludvika och säljer förnödenheter till entreprenadmaskinfirmor och liknande. Det handlar om det mesta från dieselolja till arbetskläder. Ja, man kan nog säga att jag har sålt allt, utom just livsmedel.

Svärmor med fackkunskap

Micke ser det dock inte som någon stor brist att han saknar formell kompetens inom livsmedelsbranschen.

- Erfarenhet av försäljning som sådan och den rätta känslan för service är viktigare egenskaper hos en lanthandlare, menar Micke. Men jag är naturligtvis road av mat själv, det måste man vara. I övrigt räknar jag med att Eva och framför allt svärmor ska kunna bistå med den fackkunskap som behövs. Telefonen kommer säkert att gå varm till svärmor på Algen till en början.

Vad vill kunderna ha?

För Löaborna kommer ägarbytet av affären inte att betyda några revolutionerande förändringar. I varje fall inte omedelbart.

- Det är klart att jag har tankar och funderingar på vad jag vill göra med affären, säger Micke, oj, oj, oj jag har så mycket idéer att det stockar sig i huvudet på mig! Men jag tänker ta det försiktigt med förändringar i början. Jag måste känna mig för först, växa in i lanthandlarrollen och framför allt lära mig

vad kunderna faktiskt vill ha. Det är det viktigaste av alltihop. Vad förväntar sig löaborna av sin lanthandel? Det måste jag försöka ta reda på och jag hoppas verkligen att alla som har några förslag och synpunkter också berättar det för mig. Jag kan inte tillfredsställa 150 olika viljor, men jag tänker att vi tillsammans ska kunna hitta några vettiga riktlinjer. Kan löaborna manne enas om en sorts toapapper, eller måste där finnas alla varianter? Behöver jag föra åtta olika sorts hårschampo, eller kan det räcka med några få utvalda sorter? Varje variant i hyllan innebär naturligtvis en fördyring och med det utrymme som står till buds måste jag ändå begränsa mig på något sätt. Jag kommer aldrig att kunna konkurrera med Kopparhallens sortiment, men när det gäller service och personligt bemötande tänker jag inte stå någon efter!

Räcker inte till två

Det är alltså fem år sedan nu som systrarna Aronsson tog över affären efter Svea Johansson.

- Nej då, vi har inte alls tröttnat på jobbet, säger Susanne, jag skulle gärna fortsätta här om det bara gick. Problemet är att det inte går att få någon vettig utkomst av detta när vi är två. Om Micke skulle vilja ha en anställd skulle jag gärna ställa upp, men det tänker han sig nog inte och jag förstår honom.

Både Annika och Susanne räknar med att istället erbjuda hemtjänsten sina krafter nu.

Mopedbud

- Nej, några anställda kan jag nog inte ha, bekräftar Micke, jag tänker göra det mesta själv. Fast Eva (som jobbar som lärare i Ställberg) har ju bra arbetstider och kan kanske rycka in någon gång och ungarna får väl hjälpa till med vad de kan. Erik, 3, är för ung ännu, men Malin, 12, kan öva praktisk matematik bakom disken och David, 15, blir det givna mopedbudet.

En flakmoped ska en lanthandlare ha tycker Micke, som överhuvudtaget har sina drömmar rätt långt åt det riktigt gammaldags lanthandlarhållet. Kanske inte precis med vit skärmössa och boddrake och gummi-stövlar i taket. Men någonting åt det hållet.

Vad tycker du?

En första möjlighet för löaborna att direkt komma med förslag och synpunkter till den nya handelsmannen blir på hembygdsföreningens årsmöte, då Micke lovat att komma med och vid kaffet berätta lite mer om sina tankar kring affären.

De har bytt storstadsstressen mot Löa, lugn och lampor

Den gamla ladugården vid Akroken lever igen. Icke hörs här ljud av råmande kor och skramlande mjölkspänner, men den som eventuellt går förbi kan se flitens lampa lysa därinne till sena natten emellanåt. Och av denna flit blir det också lampor. Eller lysrörsarmaturer med ett mer korrekt ordval. Varje månad levereras numera 2-3 lastbilslass med lysrörsarmaturer från Akroken i Löa till Stockholm.

Det är Bernt och Barbro Johansson som har flyttat in i det nyare huset bredvid Ragnar Andersson i Akroken. De kom dagen före midsommar förra året, men hittills har de endast fått vartannat nummer av Löa-Bladet. Vissa delar av redaktionen har nämligen inte ens sett att det går en väg där alldeles till vänster efter bron vid sågen och att det finns människor och postlådor även där uppe där ån kröker sig.

(Skulle någon mer på detta sätt känna sig missgynnad vad gäller Löa-Bladets distribution kan det således bero på sådan fatal okunnighet om byns geografi. Hör av er!)

Stressfri verkstad

Denna gång hittade vi dock till Akroken. Trängde oss igenom ett lager kartonger och fann Bernt Johansson i den till verkstad omgjorda ladugården. Drivor av vita sladdar, lådor och konstiga plastmójänger kontrasterar dekorativt mot de gamla sinderstensväggarna och den sprakande gjutjärnskaminen. Och Bernt Johansson njuter i fulla drag av att få sitta här i lugn och ro och montera armaturer istället för att stressa runt som chaufför i Stockholms trafiksmet.

I köket i bostadshuset träffar vi Barbro med samma sladdar och plastmójänger och samma glädje över lugnet och ron och det stressfria arbetet. Det är bara en något annorlunda smak än Bernts vad gäller radiomusik under arbetet som gör att Barbro föredrar köket som arbetsplats.

Höghus i Bredäng

Båda är purstockholmare och bodde förut i ett höghus i Bredäng.

- Nio våningar högt, tre uppgångar och tre lägenhet i varje våningsplan. Folks som är födda i Löa och aldrig har bott i en storstad kan inte föreställa

sig hur det är att bo på det sättet, säger Bernt. Oftast helt anonyma för varandra, men ändå sammanpackade och med ljud som aldrig tystnar. De som måste låta tvättmaskin och torktumlare gå klockan ett på natten har det förmodligen jobbigt, men att själv få nattron störd av ljudet från dessa maskiner är inte heller roligt.

Och storstadsstressiga jobb därtill då. Den som själv har försökt ta sig igenom stan med en vanlig personbil i rusningstrafik någon gång kan förstå att yrkeschaufförerna ligger bra till för magsår. Med eländiga felparkerar som ständigt står i vägen för lastkajer och garagedefarter. Trängsel och stockningar och jäktade kunder som väntar på sina varor.

Barbro kände också av stressen som hemtjänstassistent på Östermalm. Bara resan dit varje dag i fullpackade tunnelbanetåg från södra förorten tar på krafterna.

Andningshål

- Vårt andningshål var ett sommartorp i Ervalla vid Dylta Bruk, berättar Barbro. Dit åkte vi så ofta vi kunde och vi fick allt svårare att åka hem igen på söndagen. Efter semestern var vi nästan beredda att gå i strejk för att slippa åka tillbaka till Stockholm.

Småningom växte således beslutet fram att byta storstaden mot landet och de började se sig om efter en permanent bostad.

- Vår dröm var förstas en röd stuga med vita knutar, säger Bernt, men sedan vi sett tillräckligt många sådana kåkar i ett rent eländigt tillstånd, började vi inse att en modern tegelvilla har sina fördelar den med. Med den gamla ladugården och utsikt över hyttan och andra trähus har vi ju ändå del av den rödvita charmen här.

Slumpen valde Löa

Att det blev Löa var en ren slump. Huset var utannonserat i bankens skyltfönster i Lindesberg och det något enskilda läget skrämde ingalunda Barbro och Bernt.

- På visningen här träffade vi ett annat par från Bredäng, berättar Barbro. Vi kände dem inte, men det visade sig att de bodde på samma gata som vi bara ett

par hus bort. De var nog också ivriga på att få flytta hit, men huset blev i alla fall vårt och vi har inte ångrat oss en dag. För säkerhets skull behöll vi lägenheten i Bredäng ett par månader, men vi kände ju snart att vi aldrig vill flytta tillbaka, så nu har vi kapat alla trossar.

Och jobb kunde de tursamt nog få med sig från Stockholm. Den firma som Bernt var chaufför åt hade börjat leja ut monteringsjobb och Bernt såg genast sin chans.

Barbro vikarierade som hemtjänstassistent i Ljusnarsberg en tid, men nu behövs hennes hjälp också, för att de ska hinna med alla beställningar på armaturer.

- Det är väl inte det mest stimulerande man kan göra som arbete betraktat, säger Barbro, men att få bo här i lugnet och friden är värt så oändligt mycket. Och vi är ju fria att själva bestämma våra arbetstider. Kanske måste vi sitta till sent någon kväll för att hinna med en leverans, men den dagliga pressen av tiden och klockan slipper vi.

Nygift mormor

Flyttlasset till Akroken kom dagen före midsommar och veckan därpå gifte sig Barbro och Bernt i Lindesbergs kyrka.

- Vi tänkte det var bäst, man vet ju aldrig vad folk i en sådan här liten by ska tycka och tänka, skrattar Bernt.

Barn från tidigare äktenskap har väl inte helt förstått att någon kan föredra Löa framför Stockholm och särskilt Barbros dotter blev bestört över att en nybliven mormor och möjlig barnvakt skulle flytta så långt från stan.

- De förstår oss kanske bättre när de själva blir lite äldre, tror Barbro och vi bor ju trots allt inte längre bort än att de kan komma hit och hälsa på. På sätt och vis umgås vi bättre när vi bor så här också. I stan träffades vi några timmar en kväll ibland, nu bor de naturligtvis över när de kommer och vi får mer tid för varandra.

Härligt hundliv

En familjemedlem som helt och fullt accepterat flykten är Frida 10 månader. Ett av storstadens verkliga olycksbarn. Född på Hundstallet i Stockholm sedan mamman råkat i omständigheter i någon gatukorsning och husse tagits in för samhällsvård. Aldrig hade denna hundnos känt doften av barrskog och mylla. Aldrig hade dessa tassor klivit på grönt, levande gräs. Sedan den första chocken lagt sig var hänförelsen total. Numera vet Frida att livet är härligt att leva och att varje besökare är värd att älska. Demonstrativt och innerligt.

DETTA ÄR
en anslags-
tavla.

HÄR FAR

alla enskilda som
har något att sälja,
byta, skänka eller
meddela sätta
upp sina anslag.

HÖR AV ER
till
redaktionen

Bygdegårdsföreningen

Löa Bygdegårdsförening kan efter sitt första verksamhetsår rapportera att bygdegården varit uthyrd 196 gånger under 1989 och att följande reparationsarbeten gjorts: Lackning av delar av golvet i stora salen, nytt golv och nya bänkar på entrétrappan, nya takrännor på norra sidan, reparation av stolar och bord, nya lysrör i stora salen samt ny låskolv på entrédörren.

Bent Pedersen och Erik Gunnarsson har gått igenom vad som ytterligare behöver åtgärdas, för att hålla huset i hyfsat skick. Från kommunen har kommit ett förbättringsbidrag på 15 000 kr, ett välkommet tillskott till reparationsmedlen.

Till hösten ska ordnas med bättre utebelysning vid Bygdegården.

Lyckad fest

Festen till Gunborgs ära blev en mycket lyckad tillställning, som lockade ett hundratal personer. När matleverantör och discjockey fått sitt fanns fortfarande några tusen över.

Nästa evenemang i Bygdegårdsföreningens regi blir Valborgsmässofirandet tillsammans med byns övriga föreningar. Vidare funderar Bygdegårdsföreningen på att arrangera en Kväll i Byn för hela familjen någon gång i juni.

Medlemsvärning kommer att ske under våren. Ständigt medlemskap kostar 200 kronor. Så även Familjekort. Årsmedlemskap kostar 100 kr.

LSK

Sportklubben planerar just nu för den sedvanliga årsfesten i Löa Bygdegård på Långfedagen. Närmare om tid och anmälan kommer längre fram.

LSK planerar också för sommarens stora begivenhet Löafesten. Så mycket är redan klart som att det blir den 30 juni. Liksom i fjol blir det dans till discomusik och senare på kvällen ett scenupp-trädande. Vilka artisterna blir är dock inte klart ännu.

I övrigt rapporterar sportklubben att inomhusaktiviteterna är i full gång. På herrgympan - onsdagar kl 19 - finns plats för några fler som vill värma upp med en halvtimmes gympa, spela Volleyboll och sedan avsluta med bastu.

Vad händer med skolan?

Skolan till salu för en krona

Planerna på ett eget dagis i Löa tar allt fastare form. Kommunen är positivt inställd till att Löa Fastigheter bygger ett dagis som kommunen sedan kan hyra. Dessutom är kommunen beredd att först sälja skolan till byn och sedan hyra den för fortsatt skoldrift. Köpeskillingen är beräknad till en krona.

För ett par veckor sedan kom Margareta Nelander-Carlsson från skolkontoret, Ake Uppström från socialkontoret och Göte Nilsson från tekniska kontoret tillsammans med rektor Bengt Björnemalm till Löa skola, för att träffa Torbjörn och Torbjörn i Löa Fastighetsbolag samt några föräldrar.

I hållande regn gjorde man först ett besök på den tänkta byggplatsen ovanför pensionärshemmet. Göte Nilsson tyckte att det vore bra om tomten bebyggdes.

90 matgäster

Därefter presenterade Löa Fastigheter AB sin idé om att bygga ett dagis med kök och matsal dimensionerat för både dagis och skola. Man har också funderingar på att även pensionärer, hemvårdspersonal och andra som behöver lunchservering skulle kunna äta där. En beräkning av antalet matgäster under en lunch blev ca 90 inräknat de färdiga potitioner som hemtjänstpersonalen tar med till de pensionärer som inte själva kan komma till skolan.

Ake Uppström ställde sig negativ till att mat skulle beredas i det nya dagiset överhuvudtaget och i synnerhet till pensionärerna. Han ville att färdiglagad mat skulle köras till Löa från Grönbodahemmet, eftersom man där inte utnyttjar sin fulla kapacitet. Intresset från byborna för den lösningen var dock obefintligt.

Dagis i byns egen regi

Efter en lång diskussion föreslog slutligen Uppström att byborna bygger och driver dagist själva. Det skulle vara lagom med en avdelning för 15-18 förskolebarn. Kommunen skulle stå för två och en halv personal och byn med föräldrainsatser för en halv personal. Avgiften för en plats i ett sådant dagis blir då något lägre än ett vanligt kommunalt dagis.

Huset skulle ägas av Löa Fastigheter, som i sin tur hyr ut det till kommunen. Tekniska kontoret och Löa Fastigheter ska tillsammans göra ett förslag till planlösning och en kalkyl på byggkostnaderna.

Kommunen säljer skolan

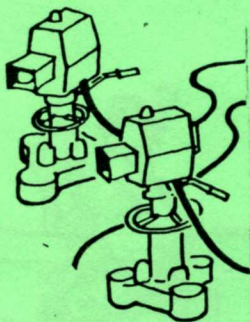
Vad skolan beträffar föreslogs från kommunens sida att byn köper skolan för 1 krona och sedan hyr ut den till kommunen. Underhåll av skolhuset skulle då ombesörjas av byn och bekostas med hyresintäkterna.

Det står i så fall byn fritt att ordna matsal. Om en matsal och ett kök byggs i anslutning till dagiset blir den gamla matbespisningen i skolan ledig. Den skulle i så fall kunna användas som fritis för skolbarnen. Kommunen skulle spara in en hel del skolskjutsar.

När kostnadsförslag mm föreligger kommer alla intresserade i byn att kallas till ett möte.

FILM- RUTAN

Filmpremiär på årsmötet

Löabygdens Hembygdsförening bjuder på världspremiär! Elisabeth Lager har tillsammans med tre kurskamrater vid Nordens Folkhögskola på Biskops-Arnö gjort en film, som till stora delar är inspelad i Löa och med löabor och elever från Storåskolan i rollerna. Denna kortfilm, som är ett examensarbete för folkhögskolans mediakurs, blir lagom färdig till hembygdsföreningens årsmöte den 25 mars och Elisabeth har lovat att komma och visa den då.

Han har en gång lämnat den gamla byn för att ägna sig åt sitt konstnärsskap istället för att ta över gården såsom fadern ville. Men i minnet upplever han ungdomens liv och miljöer igen och därigenom blir han plötsligt varse hur han själv nu försöker sätta sina egna framtidsförhoppningar som mål för sin son, istället för att låta honom välja själv. På samma sätt som fadern en gång gjorde mot honom och som han då satte sig så hårt emot.

Det är i stor korthet vad filmen handlar om. "Bygdens son" är arbetsnamnet och Elisabeth har i skrivande stund inte rapporterat in något annat.

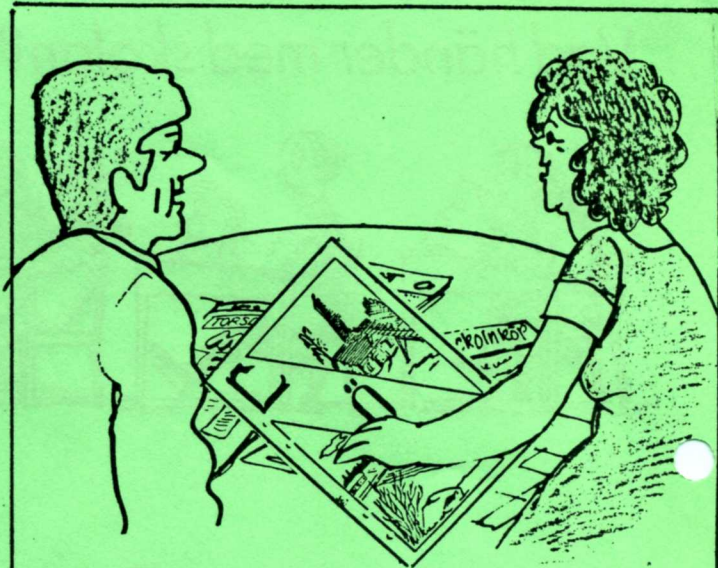
Vid inspelningarna har Elisabeth svarat för ljudet. Anders Burman och Sussie Nyström har varit fotografer och Urban Larsson regissör. Manus har de skrivit tillsammans.

Oslagbar filmmiljö

Löa-Bladet träffade filmteamet i början av februari i Löa Hytta, som med sin miljö och sitt ljus knappast kan slås av någon filmstudio, även om en studio säkert är varmare. Den för tillfället aktive skådespelaren - Elisabeths son Emil - bekymrade sig dock inte mycket om kylan. Han spelade Ken med stor inlevelse. Namnet för rollen har han själv valt.

Carl-Gösta och Johanna Ardesjö, Ulf Gunnarsson och David Gerdtsson är andra löakändisar i rollistan.

Filmen, som är ca 15 minuter lång, kommer senare också att visas på Folkets bio i Stockholm.

SPF

SPF studerar just nu hembygden. Vid senaste mötet berättade Arne Ericsson om gamla stigar och körvägar i skogarna kring Löa. En hel del gamla namn kunde han förklara ursprunget till. Men finns det någon som vet vilken slags malm som hanterades på Malmtorget, som ligger vid vägen mot Gryssjön? Eller kanske Du har förklaring på andra gamla namn i byn? Hör i så fall av Dig till Arne E, tel 300 04 eller Greta Persson, tel 300 09

Det känns som

VARYRA